

Balada motanului

Nichita Stănescu

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi,
c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

La ora când târâş-grăpiş
zăpada nopţii se adună
eu, cocoţat pe-acoperiş,
să urlu a pustiu la lună.

Şi-atuncea, şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine
şi să mă-njure surd, de Domnul,
că le-am stricat, urlând, tot somnul.

De sus, din vârful săptămânii,
să le rânjesc urlat, scârbos:
iubesc doar locul nu stăpânii,
precum fac câinii pentr-un os.

Şi iarăşi şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine,
iar eu să urlu, urlu-ntruna
atât cât n-o apune luna.

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi
c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

Când zorii ziua o deznoadă
să mă tot duc, să mă tot duc
şi tinicheaua prinsă-n coadă
s-o zdrăngănesc pe străzi, năuc.

Jegos şi obosit, apoi,
cu maţele în liturghie,
să mă adun, să mă-ncovoi
prin albiturile-n frânghie.

Ca-n faţa unui şobolan
spinarea să mi-o fac colan
să scui, să scui şi-n urmă iar

hai-hui să plec pe străzi, hoinar.

Pisicile de prin vecini
să le gonesc pe la pricini,
să-mi fete fiecare-un pui
c-un ochi verzui și-un ochi căprui.

Iar când o fi uitat să mor
la cârciuma din mahala
sorbită-n calea pumnilor
posircă acrå viu să stea. "Hei... viață, viață... ieși din cort
hai, pune-mi-te iar pe danț...
te uită... zace colo-n șanț
motanul mort, motanul mort..."